

ми”/ Яворовото женско начало съединява в едно характеристики-те на грешната Ева с тези на блудницата от Апокалипсиса. Но независимо от представата за известна инферналност на женския пол /напр. “Чудовище”, “Месалина”/, в женската Другост Яворов дири ангелическото начало като спасение от своята “тукашност” и от проклятието на мъжката си природа; чрез нея той възстановява пълнотата на своята андрогинност и за него следователно женската Другост е също пред-условие за покой и пълнота на битието.

Като символ на тази андрогинност встъпва архитипа на Свещеният брак между мъжкото и женското начало /Слънцето и Земята/ в стихотворението “Да славим пролетта”. Накичена в “пре-мяна брачна - дева под цветя,/ готова за прегръдки луди”, Земя-та очаква своя жених. Тяхното сливане е залог за вечност,, – не случайно изразът “родното начало”, отнесен към постигнатото време поетът е дал в курсив.

У Яворов женските същества ни гледат от глъбините на примордиалните води /”Отражения”, “Нирвана”/, или високо от сферите на трансцендентното /Сфинксът/, но и в двата случая те са фигури на всевиждащо-всезнаеща Съдба. Те отиват в Лого-са и се завръщат в Митоса, като архетипи, върху които поетът е поставил своя Подпис, Смъртта /от едн.стих-е/ обитава едновре-менно и двата етажа на трансценденцията; нейното тяло по вертикала държи в ръцете си Вселената. С всевиждащ, апока-липтичен поглед тя е и Долу (митологично-несъзнаваното) и Горе (метафизичното) т.е. тя е и чудовище и “душа на света”. В “Пред-щастieto” ни посреща отново една амбивалентна анима (ангел-хранител и вампир), която се пренамира в архитипа на световна-та душа (anima mundi): “Душа в душата на света...”. В “Самота” тя е отново “вечната душа” (anima aeternitatis), която носи двете на-чала в себе си :”тъмната в толкоз светлина” и “зарята в толкоз тъмнина”. Във всички тези случаи анима - жената вътре у Яворов превежда жизнено важни послания отправени към съзнанието от Самостта. В много от творбите на поета anima преднамерена в архетипа на Anima mundi е вдъхновителка и застъпница за поета пред тайнствения Друг, пред Великия човек на неговата Самост. Най-високо с позитивните си значения трябва да бъде отнесена Вечната женственост, която мами и закриля поета в стихотворе-